

Manuscrit del segon origen

Manuel de Pedrolo

Mecanoscrit del segon origen

(55) I tots dos es van esperar sense bellugar-se, amb la vista fita en el cos jacent i les armes a la mà per si s'incorporava. Però no van sorprendre ni un sol estremiment de la còrpora.

Al cap de cinc minuts, doncs, van deixar el marge i, amb el dit al gallet, van travessar el camp que els separava de la masia, prop de la qual van alentir encara. La criatura, però, continuava quieta, inanimada.

Dues bales, van veure de seguida, li havien foradat l'esquena, mentre la tercera es devia haver perdut perquè, en disparar-la, ell ja queia. Els forats sagnaven un líquid més clar que la sang humana, gairebé rosat, que se li escorria cos avall i, a la banda de davant, on hi havia dos forats més, car els projectils l'havien travessat, el terra era xop.

El van girar amb la punta del màuser, i ara van poder veure de prop aquella cara que combinava trets porcins i humans, i fins i tot d'insecte, perquè l'ull del front, que tenia obert, era de facetes, com els de les abelles. El cos, en canvi, feia pensar en un marsupial per la bossa del ventre, en la qual van trobar una mena de placa, com una targeta, d'un metall lleuger inscrit amb tot de foradets que dibuixaven línies i punts triangulars, com els de l'aparell recuperat al bosc, si bé aquí també n'hi havia d'altres, rodons i de dimensions desiguals, a l'extrem superior esquerre.

Aparentment, la criatura era una femella, ja que el sexe, molt sortit i totalment despullat de vegetació, s'assemblava a la vulva. Potser era l'existència de la bossa marsupial el que feia que el tingués desplaçat tan enrera.

(56) I no va ser fins al cap d'una estona que l'Alba va distingir la petita esfera que havia rodolat fins a prop d'una pedra en escapar-se de les mans de la criatura. Perquè de seguida va comprendre que era l'objecte sobre el qual havia incidit el sol, feia poc.

En mirar-lo, de primer sense atrevir-se a recollir-lo, van veure que hi havia un petit botó, no pas més gros que una llentilla, i, a un quart de cercle de distància, un orifici si fa no fa de les mateixes dimensions. El seu maneig semblava prou clar perquè en Dídac digués de seguida:

—Ja sé com funciona. Pitges aquest piu i la bala es dispara pel forat. Ho provem?

Però no era tan senzill, puix que abans de poder fer funcionar l'arma els va caldre, encara, descobrir un altre indret de l'esfera on s'havia de pressionar perquè el botó s'enfonsés; era un dispositiu de seguretat.

El giny, d'altra banda, no disparava bales; en va sortir un feix de llamps que s'escampava en ventall i, silenciosament, en un no-res, calcinà els dos arbres situats a vuit o deu metres contra els quals van dirigir-lo. No hi havia dubte que era una arma terrible, però no sabien amb què ni com calia carregar-la; l'esfera no tenia fissures per on pogués obrir-se.

(57) I aquell mateix vespre, abans que es fes fosc, van cavar una fossa a poca distància de l'hortet i hi van sebollir la criatura vinguda d'un altre món. En transportar-la, van adonar-se que gairebé no pesava gens tot i que, per bé que curta de cos, era robusta. També va cridar-los l'atenció que les antenes, o el que fos, s'haguessin escurçat fins a convertir-se en una mena d'orella. Damunt la tomba, van posar tot de pedres perquè l'indret quedés assenyalat per sempre. Probablement, va dir l'Alba, era el primer extraterrestre enterrat al nostre planeta.

(58) I com que no sabien si podia haver-hi d'altres criatures d'aquella espècie pels encontorns i ara ja feia bo, van decidir de tornar al bosc, a la cova de prop del rierol, on estarien més segurs. Això suposava perdre's bona part dels fruits de llur treball a l'hort, però tots dos van convenir que no podien exposar-se a restar a la masia. Els estranys, si n'hi havia més, es podien sentir atrets per les cases, sobretot si, prop, hi havia terra conreada, però no era de creure que, per gust, s'endinsarien en la muntanya.

Van endur-se, doncs, les coses més indispensables i al cap de dos dies, després de tres viatges, van instal·lar-se per tot l'estiu als antics quarters, on van reprendre la vida d'abans, ben conscients que, fos com fos, seria provisional. Per això, aquesta vegada, no es van preocupar de reunir reserves de menjar; a començament de tardor, se n'anirien.

(59) I durant tot aquell temps, només dues vegades, a distància d'un mes l'una de l'altra, van baixar a la masia on, a tall d'esquer, havien deixat allò que ells en deien el rellotge. Suposaven que si algun company del mort hi feia cap, se l'enduria. I totes dues vegades hi era, sense senyals que ningú l'hagués tocat. Tampoc no es veien petjades estranyes, ni la tomba del mort no havia estat destorbada.

Van començar a creure que la criatura enterrada, naufrag del desastre que provocà l'explosió, era l'únic supervivent. Això no privava que, en d'altres llocs, hi pogués haver més éssers d'aquells. Però tenien el consol de saber que eren mortals i que els podien vèncer.